

СЛѢПИЯТЪ ХАРМОНИСТЪ

И тази вечеръ те заварихъ пакъ въвъ жгъла,
където снощи бѣше надъ хармониката свить.
И пакъ окаянитъ звуци ме полъгаха
да търся смисъла, що въ виното е скритъ.

Затуй ли ще се вирамъ все така въ очитъ ти —
разтворени предъ нѣкаква безбрѣжна пустота:
далечни свѣтлини не се ли въ тѣхъ преплитатъ,
не ще ли пламне съсъ пречистенъ ликъ свѣтътъ?

Не, братко, знамъ, — свѣтътъ е всѣкога все сжщия,
дори когато дойдешъ въ него безнадеждно слѣпъ:
макаръ и опипомъ, ти пакъ си срѣдъ могщия
и кървавъ бой за кжшей всѣкидневенъ хлѣбъ.

Свири, не снимай пискащата си хармоника —
изтърканиятъ шлагеръ въ този мигъ ще ме крепи,
че въ чашата ми, сякашъ, мжтни капки се отрониха
и съ тежъкъ въздъхъ виното изпихъ.

Не съмъ пияниятъ, надменно що пожали те,
не си слѣпецътъ съ просешки приведенъ грѣбъ —
ний идемъ посрѣднощъ да будиме заспалитъ
въ съня на безпросвѣтна нищета и скръбъ.